

Сашко дишаше съвсемъ споконно, докторътъ отвори вратата и спрѣ най-напредъ погледа си на мене.

— Нищо, момче! Майка ти има простуда, отъ която до два дена ще оздравѣ... Бжди напълно спокоенъ! — Веднага следъ това той пристѣпи къмъ Сашка и попита:

— Е? Какво има?

— Вижъ, — каза радостна майката, като посочи мокрото лице на Сашка.

Изведнажъ черниятъ облакъ изчезна отъ лицето на докто-

ра. Той пакъ стана тъй бодъръ и свѣтълъ, както го знамъ отъ по-рано.

— Кризата е вече минала, — рече той, като прокара прѣсти по лицето на Сашка. — Всичко е наредъ!

Следъ това обърна сияеще лице къмъ жена си и прислужницата, та каза:

— Азъ вѣрвамъ, че сега добре ще запомните. Направишъ ли добро на нѣкого, добро ще те споходи.

Никога толкова радостенъ не съмъ се връщалъ вкъщи.

Добри Немировъ

ЕСЕНЬ

Трънки черноушки,
шипки червенушки,
що ми дражите ржцицата,
що ми скубите косицата?

Кичести къпинки,
алени глогинки,

азъ съмъ вкъщи най-мъничката,
що ми скъсахте поличката?

Ябълки сладушки,
крушки дебелушки,
само вие сте отъ всичкитѣ
най-добричкитѣ.

Дора Габе